

man dog anset det for rettest at gøre en Undtagelse herfra i de Tilfælde, hvor den tilskadekomne vel er Medlem af en Sygekasse, men denne ikke yder en Behandling, navnlig Specialistbehandling, som skønnes fornøden til at opnaa den bedst mulige Helbredelse. Det har undertiden vist sig, at en tilskadekomnen har maattet anvende en betydelig Del af sin Erstatning f. Eks. til Behandling hos en Øjenspecialist, uagtet han var Sygekassemedlem.

Man har endvidere ment, at det burde paahvile Forsikringsselskabet at yde Bandager, kunstige Lemmer, Briller og lignende Hjælpe midler, som findes fornødne, medens Sagen er under Arbejderforsikrings-Raadets Behandling, medmindre den tilskadekomne er Medlem af en Sygekasse, der yder saadanne Hjælpe midler.

Endelig er det foreslaaet, at Understøttelse, som af det offentlige er ydet en tilskadekomnen til Sygebehandling i Anledning af Ulykkestilfældet, medens Sagen er under Raadets Behandling, ikke betragtes som Fattighjælp i Forhold til den understøttede. Denne Bestemmelse, som har mange Forbilleder i den senere Tids Lovgivning, synes naturlig i Betragtning af, at adskillige ikke kan blive Medlemmer af anerkendte Sygekasser, og at det overhovedet bør undgaaes, at Personer, der er ulykkesforsikrede, mister deres borgerlige Rettigheder som Følge af et dem overgaaet Ulykkestilfælde.

Indenfor Arbejderforsikrings-Raadet er der af nogle Medlemmer fremsat Ønske om, at den nugældende Karenstid paa 13 Uger ved *Dagpengeydelsen* nedsættes til 8 eller 10 Uger. Dette har imidlertid Raadets Flertal modsat sig, idet dette har ment, at Valget maa være imellem enten at blive staaende ved den nugældende Karenstid, der har sin naturlige Begrundelse i Bestemmelsen i Sygekasselovens § 22, 1ste Stykke, eller at reducere Karenstiden betydeligt eller helt ophæve den, saaledes som man har gjort i nogle fremmede Lande. Dette sidste har man imidlertid maattet fraraade af Hensyn til de administrative Vanskeligheder, der er forbundet dermed, og den betydelige Forøgelse af Arbejdsgivernes økonomiske Byrde, det vil medføre. Da Pengehjælpen efter Bestemmelsen i Sygekasselovens § 22, 1ste Stykke, kan være helt eller delvis opbrugt paa Grund af Sygdom i de forudgaaende 12 Maaneder, har man tilføjet en Bestemmelse om, at Dagpengene begynder at løbe fra det Tidspunkt, da Ydelse af Pengehjælp fra Sygekassen ophører, dog

ikke senere end fra Begyndelsen af den 14de Uge efter Ulykkestilfældets Indtræden.

Nogle nye Bestemmelser vedrører Personer, der aftjener deres *Værnepligt* og samtidig opfylder Betingelserne for Dagpengeret efter Loven. Da disse Personer under alle Omstændigheder ved Militærtjenesten vil være afskaarne fra at deltage i Erhvervsarbejdet, synes det rimeligt, at deres Dagpenge bortfalder, saa længe de aftjener deres Værnepligt. Af humane Grunde har man dog foreslaaet, at Personer, der er saaledes økonomisk afhængige af den tilskadekomne, at de i Tilfælde af hans Død vilde have Krav paa fuld Erstatning, er berettigede til at oppebære de Dagpenge, der vilde have tilkommet ham.

Tilsvarende Regler foreslaas for tilskadekomne, der hensidder i Fængsel.

Dagpengenes Maksimumsstørrelse foreslaas forhøjet til 2 Kr. 50 Øre (nu 2 Kr.), hvilket synes naturligt baade i Betragtning af, at Erstatningerne overhovedet foreslaas forhøjede, og at en Dagpenge af 2 Kr. utvivlsomt er utilstrækkelig til Underhold under Byforhold, særlig naar den tilskadekomne har en talrig Familie. Endvidere foreslaas det, at Dagpengene skal udgøre $\frac{2}{3}$ af Daglønnen i Stedet for som nu $\frac{3}{5}$. Med § 26 maa sammenholdes § 41, sidste Stykke, uden hvilken Dagpengene aldrig vilde kunne blive mindre end 1 Kr. 33 Øre, nemlig $\frac{2}{3}$ af 600 : 300.

Som ovenfor antydet har man foreslaaet *Erstatningerne ved Invaliditet og Død* forhøjede, medens man samtidig har optaget den i Lovene af 1. April 1905 og 27. Maj 1908 gældende Regel, at der ikke ydes Erstatning for en Forringelse af Erhvervsevnen, der er under 10 pCt. Maksimalbeløbene ved blivende Nedsættelse af Arbejdsevnen vil, som det ses, bevæge sig mellem 6,000 og 3,600 Kr., ved Død mellem 4,000 og 2,400 Kr. Herved er dog at bemærke, at det af Bestemmelserne i § 41 følger, at for Landarbejdere samt Tyende i Landbruget og frivilligt forsikrede er det ikke den enkeltes Løn, men en for alle fastsat Aarsfortjeneste, der lægges til Grund for Beregningen af Erstatningen. For alle andre lægges derimod den individuelle Løn til Grund, for saa vidt denne er mellem 600 og 1,000 Kr. Man har foreslaaet dette, fordi det formentlig ikke kan gaa an at se bort fra de store Forskelligheder i Lønshøjden, som findes indenfor Industrien. Mod en saadan Hensyntagen til den individuelle Løn er